

dimarts, 25 de gener de 2022

“La pandèmia ha demostrat la importància de les Humanitats en la societat”

Entrevistem Carme Figuerola

M. Carme Figuerola és catedràtica de Filologia Francesa a la Universitat de Lleida. Va cursar els seus estudis a la Facultat de Lletres i ha continuat completant la seva formació en universitats estrangeres. En l'àmbit de la gestió, ha tingut diverses responsabilitats entre les quals el Vicerectorat de Relacions Internacionals i Cooperació. Des de febrer de 2015 és Degana de la Facultat de Lletres.

- Com van ser els teus inicis a la Facultat?

Vaig començar com a estudiant de Filologia Francesa al Roser l'any 1985. En aquells moments el primer curs de Filologia era comú, per tant érem uns 150 alumnes a l'aula Magna. El fet de compartir aquest inici d'etapa amb companys de totes les especialitats ens enriquia força perquè les amistats i els conseqüents intercanvis d'idees, les col·laboracions van continuar als cursos següents i també després, en la vida professional.

- Recordes algun esdeveniment significatiu d'aquests anys?

Recordo l'interès i la curiositat que teníem tots quan es programaven activitats culturals i es portaven escriptors o personalitats de renom. La Sala d'Actes s'omplia de gom a gom. La vida cultural era molt rica gràcies a iniciatives que, més enllà de les classes, ens permetien a accedir a figures de primera fila de l'espai intel·lectual del moment.

- Com ha canviat l'educació universitària durant els últims anys?

Ha canviat en el sentit que ara les titulacions estan molt més reglamentades. Els professors continuem disposant de la llibertat de càtedra, però aquesta està molt més pautada per una memòria que regula les titulacions, pels informes anuals i per una sèrie de controls que haurien de garantir la qualitat dels estudis. Tot aquest procés deixa clar a totes les parts les tasques que cal complir, és un aspecte positiu. Tot i això, a la vegada, es fa feixuc i fa menys viable la creativitat individual. A més, al professorat en particular, la burocràcia ens pren temps i l'hem de restar d'allò que sovint fem amb vocació i amb passió, que és l'ensenyament i la recerca.

A la Facultat de Lletres la recerca ha estat des de sempre una activitat essencial i, tot i les deficiències actuals de finançament, crec que el professorat ha estat sempre molt compromès i no ha deixat de dedicar-hi esforços. El vincle entre la recerca que duem a terme i el que podem transmetre a les aules és fonamental.

- Què destagues de la teva època com a degana?

Sempre he sentit molta estima per la Facultat i per les seves causes, per això em sembla que val la pena lluitar i tirar projectes endavant, fins i tot en moments complexos com l'actual.

Impulsar un Centre ofereix la possibilitat de desenvolupar idees, la qual cosa és engrescadora. Però com a totes les etapes, també hi ha moments estressants. En el meu cas ho ha estat sobretot aquest darrer any amb la irrupció de la Covid-19. Ha estat una experiència complexa i complicada perquè era una situació nova a la qual no sabíem ben bé com calia enfrontar-se. **Malgrat tot, crec que d'aquesta situació n'hem d'extreure algun aspecte positiu perquè també ens ha demostrat que som capaços d'encarar problemes que potser abans ni hauríem imaginat.**

- Quins reptes creus que haurà d'afrontar la Facultat de Lletres en el futur?

Ha de seguir tenint el prestigi que es mereix i saber encertar en les decisions que es prenguin sobre les titulacions i els àmbits que són de profit per a la societat. La Facultat de Lletres està cridada a tenir un paper important i, en aquest sentit, la pandèmia ens ho ha confirmat: **per a les tasques mecàniques l'home és capaç d'inventar una màquina, un procediment o uns recursos per tal de simplificar-les. Malgrat el progrés científic i tècnic, indiscutiblement necessari, l'individu és el que és també per les seves emocions. Per a elles no hi ha màquina que les pugui gestionar i és en això que la gent d'humanitats tenim molt a dir.** Les Lletres vehiculen tota una sèrie de pensaments, de sentiments i d'emocions que l'home necessita expressar, que no el fan ni millor ni pitjor, però que, en canvi, contribueixen a vèncer “esa condició efímera, fluyente, que llevava la experiència del viure hacia la nada del olvido”, termes que dec a Emilio Lledó (*Los libros y la libertad*).